

Recensie: Let me tell you something you already know ★★★★****

Strandparking Oostende
zondag 1 augustus 2021

foto © Birgit Welink

Recensie:

'Let me tell you something you already know', de solo van Merel Severs die vorig jaar aan de haal ging met de Best of Fringe 2020Â prijs, is een noodzakelijke voorstelling. Zowel voor de maakster, die daarmee haar eerste productie aan het publiek presenteerde als voor het publiek zelf. In de voorstelling kaart Severs (soms heerlijk over de top) op humoristische manier (seksueel) grensoverschrijdend gedrag aan. Dé eye opener is dat die vele facetten kent.

Van de man die al dan niet dronken je wat onderuit gezakt op café kusjes toewerpt. De man die je nog les gaf in het middelbaar en je na zo veel jaar maar blijft mailen ook al heb je meermaals aangegeven dat je de mailconversatie wil verbreken. De man die je zegt dat de wereld niet alleen zonnenschijn is en uit regenbogen bestaat maar dat die ook gemeen en hard is. Een man die je afkraakt, luidop roept dat succes niet vanzelf komt, dromen van iets niet genoeg is maar dat je een doel voor ogen moet hebben in het leven en daar hard voor moet willen werken om dat te realiseren.

Maar ook, dat je die dingen door heel je leven, soms als op heel jonge leeftijd kan meemaken. Dat wanneer je op je vierde valt en je knie open ligt, je te horen krijgt dat je alvast geen model meer zal worden, op je veertiende een veertigjarige man op café zijn verlangen om aan je klitje te likken kenbaar hoort maken, je op je negentiende ontwaakt met een stijve lul naast je in een hostel, je op je 22ste na een verjaardagsfeestje wakker geneukt wordt nadat je stevig in de alcohol bent gevlogen maar je twijfelt en je uiteindelijk overgeeft en geniet. Je op je 25ste bloot op het podium staat in een productie terwijl een fotograaf zijn lens scherp stelt op je anus en je op je 29ste vaststelt dat er videobeelden van je op pornosites staan met scènes uit de extreme performances waar je deel van uitmaakte.

Maar even goed gaat de voorstelling ook over verdraagzaamheid rond de lgbtqi+-gemeenschap wanneer de maakster het heeft over haar tweelingbroer die op zijn zesde een jurk van haar aan wou doen maar zijn school zijn kledij niet gepast vond en hem naar huis stuurde.

'Let me tell you something you already know' kaart dit allemaal aan, en dat is ijzersterk. Wie Severs' cv kent en haar eerder aan het werk zag, weet dat ze ook heel wat korte scènes stak in deze voorstelling die naar producties verwijzen waar ze als performer in stond. De seksueel getinte moves tegenover een bloembak, het twerken, de benen spreiden, met de rug naar ons gericht en met haar gezicht tussen de benen naar ons kijkend â€! ze doet het allemaal (opnieuw). Maar deze keer dan in een andere context, in een ander verhaal, het hare.

Komaf maakt ze dus met het ongewenst haantjesgedrag. En de boksbal, die hier symbool staat voor een grote fallus, moet het helemaal ontgelden. Met haar zwarte hakken aan en in rood badpak (je kan er gerust in Oostende ook een sneer naar Baywatch en co in zien) geeft ze de boksbal er stevig van langs. Verder wordt ook de patriarchale samenleving waarin ze opgroeide stevig bekritiseerd. Van de Christendom over de Griekse tragedies die draaien rond mannen. Fijntjes geeft ze mee dat Zeus voorgesteld wordt als de beschermer van het recht en de moraal in de Griekse mythologie maar wel verleidt, ontvoert en verkrachtâ€!

Zeker, naast een drukke (spoor)weg in openlucht optreden is niet altijd even dankbaar. Maar Merel Severs weet perfect de omgeving en wat er gebeurt rond haar

te integreren in de voorstelling. Twee mannen die vroegtijdig de voorstelling verlaten (wellicht omdat ze zich niet goed geïnformeerd hadden wat voor soort voorstelling dit zou worden: extreem dus), daar zegt ze 'doei' tegen, heerlijk plagend nadien dat het wel jammer is dat ze net die monokiniscène (waarbij ze de beweeglijkheid van haar borsten toont) hebben moeten missen. Wanneer ze dan weer een karikatuur neerzet van een man met brede schouders en een vest draagt gaat ze verbaal de confrontatie aan met de zeemeeuwen. De man die ze speelt maakt zich nogal snel druk. Héérlijk om zien is het, die ontzettend sterke mimiek van Severs en de soepelheid waarbij ze van mannelijk naar vrouwelijk switcht en vice versa voor zover een binaire vorm niet te beperkend is in de beschrijving van wat we te zien krijgen. En die bloembak? Dat is geen decorstuk van haar, die staat gewoon op de locatie. De boodschap van 'Let me tell you something you already know' is ijzersterk, ontzettend actueel en dan ook noodzakelijk. De vorm ook, ook al zien zij die de maakster eerder al aan het werk zagen haar refereren naar andere producties.

< Bert Hertogs >